

D ů v o d y :

Pokud se žalobce domáhá náhrady 50.000 Kč za poškození své dobré pověsti, není žalobní žádost odůvodněna, ježto zákon (§ 1330 obč. zák.), bylo-li někomu ublíženo na cti, poskytuje toliko náhradu skutečné škody po případě ušlého zisku a nikoli též náhradu immateriální škody z důvodu ztráty cti. Žalobce opírá však náhradu škody též o to, že mu dotčeným trestním oznámením vznikla škoda proto, že nemohl najít nové zaměstnání, a tutéž škodu uplatňuje vlastně i z toho důvodu, že se na zakročení firmy dostal na »černý index«. Domáhaná škoda je tedy v podstatě opřena o dva důvody, jednak že žalovaná firma učinila na žalobce neodůvodněné trestní oznámení, jednak že se na její zakročení dostal na »černý index« a žalovaná se ani dodatečně nepostarala o výmaz jeho jména z uvedeného indexu. Podle § 39 zákona č. 20/1910 ř. z. nejsou ve vysvědčeních přípustné zápisy a poznámky, které by ztížily zaměstnanci možnost najít nové místo. Nejsou-li dovoleny takové zápisy a poznámky, mezi něž patří také tajná znamení, jež mají upozorniti na zaměstnance, jest pokládati za stejně nedovolené t. ř. »černé lístky«, t. j. seznamy neb oznámení podnikatelům stejného odvětví, jimiž mají býti upozorněni, aby nepřijímali určitých zaměstnanců, neboť mají tentýž účel jako ony zápisy, poznámky a znaménka ve vysvědčeních. Prokáže-li tudíž žalobce, že žalovaná firma dala k tomu podnět, aby se dostal na »černý index«, po případě, že se tak stalo s jejím vědomím a souhlasem, může se na ní domáhati náhrady škody vzniklé mu tím, že proto nemohl najít nové místo, a musí jen ještě dokázati, že se odmítnutí nových zaměstnavatelů stalo právě proto, že jeho jméno bylo zapsáno v indexu. Bude-li to prokázáno, může soud při stanovení výše škody po případě i postupovati podle § 273 c. ř. s. Avšak i kdyby se žalobci nezdařil důkaz, že firma ho dala na »černý index«, anebo že byla na tom nějak účastna, může se na ní domáhati náhrady vzniklé mu na výdělku (§ 1330 obč. zák.), prokáže-li, že firma učinila naň vědomě nesprávné trestní oznámení po případě takové oznámení, při němž, kdyby byla dbala náležitě péle a pozornosti, mohla seznáti, že se oznámení opírá o okolnosti, jež nemohou přivoditi kladný výsledek trestního stíhání (rozh. č. 6744 Sb. n. s.) a že tímto bezprávným jednáním vznikla mu škoda z toho, že nemohl najít nové služební místo.

Čís. 15836.

K výkladu čl. IX zák. č. 161/1936 Sb. z. a n.

Prohlášení strany podle čl. IX, odst. 3, zák. č. 161/1936 Sb. z. a n. není nahrazeno tím, že žaloba byla řízena na okresní jako pracovní soud, a nejde o rozhodnutí soudu ve smyslu čl. IX, odst. 5, řeč. zák., uvedeno-li v rozsudku, že uznáno právem v rozepři z pracovního poměru.

Do rozhodnutí okresního soudu jednajícího podle § 42 zák. o prac. soudech č. 131/1931 Sb. z. a n. na místě pracovního soudu jest podati

za platnosti zák. č. 161/1936 Sb. z. a n. odvolání ve lhůtě čtrnáctidenní, neučinily-li strany prohlášení podle čl. IX zák. č. 161/1936 a nevydal-li procesní soud rozhodnutí podle čl. IX, odst. 5, řeč. zák.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, R II 22/37.)

P r v ý s o u d — okresní soud — jednající podle § 42 zák. o prac. soudech zamítl žalobu podanou po účinnosti zák. č. 161/1936 Sb. z. a n., již se domáhal žalobce na žalované zaplacení mzdy. **O d v o l a c í s o u d** odmítl odvolání do tohoto rozsudku, podané patnáctý den po jeho doručení, jako opožděné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žaloba byla podána u okresního soudu v Z., pro jehož obvod nebyl zřízen ani pracovní soud, ani zvláštní oddělení pracovního soudu, dne 1. října 1936 a žalovanému doručena dne 8. října 1936, takže spor byl zahájen po účinnosti zákona č. 161/1936 Sb. z. a n., která nastala dne 1. srpna 1936 (čl. XI dotč. zákona). Podle čl. IX zák. č. 161/1936 Sb. z. a n., jímž byl změněn čl. IV zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., jsou ve sporech projednávaných u okresních soudů příslušných podle § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. strany povinny před tím, nežli se pustí do jednání o věci hlavní, prohlásiti se o tom, zda mají za to, že jde o spor pracovní, který třeba projednávat podle ustanovení zákona o pracovních soudech č. 131/1931 Sb. z. a n., a neučiní-li strany takové prohlášení, jest spor projednávat podle ustanovení civilního řádu soudního platných pro řádné soudy. Dále ustanovuje čl. IX zákona č. 161/1936 Sb. z. a n., že, učiní-li strany prohlášení, že jde o spor pracovní, a nemá-li soud důvodu pochybovati o jeho správnosti, prohlásí, že spor bude projednáván podle ustanovení zákona o pracovních soudech, a toto usnesení se nedoručuje stranám písemně a nelze mu odporovati. Jen má-li soud pochybnosti, zda jde o spor pracovní, nebo odporují-li si prohlášení stran, rozhodne především odděleně o otázce, zda jde o spor pracovní, proti kterémuž usnesení lze si stěžovati ke krajskému soudu, jenž rozhoduje s konečnou platností o otázce, zda jde o spor pracovní. Pravoplatné rozřešení otázky o tom, v jakém řízení bude projednáván spor, je pak závazné ve sporu i pro soudy vyšší stolice. V souzené věci neprohlásila žádná ze stran, než se pustila do jednání o věci hlavní, že podle jejího názoru jde o spor pracovní, který třeba projednávat podle ustanovení zákona o soudech pracovních, a v důsledku toho neprohlásil ani soud první stolice, že spor bude projednáván v tomto řízení. Nezáleží na tom, že žaloba byla řízena na »okresní jakožto pracovní soud v Z.«, ježto toto označení nenahrazuje výslovné procesní prohlášení strany za sporu, v čl. IX zák. č. 161/1936 Sb. z. a n. předepsané. Dále nezáleží ani na tom, že v úvodu rozsudku první stolice bylo uvedeno: »okresní soud v Z. uznal v právní rozepři z pracovního po-

měru...«, ježto, co se tkne otázky řízení, rozhoduje usnesení soudu prohlášené nebo vydané za řízení, než bylo začato s projednáváním merrita věci (čl. IX, odst. 3 a 5, zák. č. 161/1936 Sb. z. a n.), a nikoli názor soudu projevený teprve v rozsudku. Právem měl tudíž odvolací soud za to, že v souzené věci platí konečná odvolací lhůta čtrnáctidenní, stanovená v § 464 c. ř. s. a nikoli odvolací lhůta patnáctidenní, stanovená § 29 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. Žalobce nemohl by ani uplatňovati, že se přizpůsobil formě, v níž bylo vydáno rozhodnutí prvního soudu (srv. plen. rozh. č. 1309 Sb. n. s.), a že mohl tudíž odvolání podati ve lhůtě patnáctidenní, neboť jak vyloženo, nerozhoduje v sporné otázce rozsudek, nýbrž prohlášení (usnesení) soudu první stolice za řízení jím provedeného, a k takovému prohlášení (usnesení) soudu první stolice v souzené věci ani nedošlo. Mylně se žalobce dovolává rozhodnutí č. 15.217 Sb. n. s., přezíraje, že toto rozhodnutí se týkalo věci projednávané podle zákona č. 251/1934 Sb. z. a n., kdežto na nynější spor jest užití ustanovení zák. č. 161/1936 Sb. z. a n.

Čís. 15837.

Zmatečnost rozsudku vydaného proti pozůstalosti podle žaloby podané na pozůstalost po jejím pravoplatném odevzdání dědicům.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, Rv II 360/35.)

Stejně: Sb. n. s. č. 4076, 9282, 12665.

Žalující podala na pozůstalost po Ludvíku K-ovi žalobu v době, kdy již byla pozůstalost dědicům pravoplatně odevzdána. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu odmítl.

Důvody:

Podle pozůstalostního spisu byla pozůstalost po Ludvíku K., zemřelém 5. října 1930, k níž se 27. listopadu 1930 jako dědicové ze zákona bezvýmínečně přihlásili synové zůstavitelovi Ludvík a Leonard K. a vdova po zůstaviteli Berta K., usnesením ze dne 3. května 1931 odevzdána přihlášeným dědicům, odevzdací listina pak doručena 7. května 1931 jejich vykázanému zmocněnci Dr. Františku P. Poněvadž proti ní nebyl podán rekurs, nabyla dne 21. května 1931 právní moci (§ 11 nesp. pat.), a tím jim byla pozůstalost pravoplatně odevzdána. Až do té doby byla tu pozůstalost po Ludvíku K. jako soubor práv a závazků bez pána, kterého úmrtím ztratila, tato neujatá pozůstalost byla samostatným právním podmětem, který byl zastupován všemi přihlášenými dědici (§§ 550, 807, 812, 821 obč. zák.). Změna nastala pravoplatným odevzdáním pozůstalosti, kterým přestala existovati jako právní podmět a nastalo slou-